

et relata a Rodriguez, tom. I, *Quæst. regular.*, quæst. 13; art. 9; et Peyrin., tom. I, *Privileg. Minim. in constitut. 2 Julii II*, § 29, n. 93, fuerint abrogata a Sixto V, constitut. incip. *Cum de omnibus*, et alia incip. *Ad Romanum Pontificem*; tamen ex post Gregorius XIV, constitut. 3, incip. *Circumspecta Romani Pontificis Providentia*, § 4, moderans prædictas Sixti V constitutiones, id eis iterum concessit, statuendo « Licere generali aut provinciali singulorum ordinum aut congregationum, aut hospitalium, ad quos dicta dispensatio spectat, juxta tenorem privilegiorum et indultorum Apostolicorum eis concessorum, quæ dummodo usu recepta, nec alias sub ullis revocationibus comprehensa sint, ut præfertur, in hac parte revalidamus, cum illegitimis, quos alias dictus generalis aut provincialis cum generali, provinciali, seu intermedio capitulo, et non alias suffragantibus meritis, dignos judicaverint, ad honores, gradus et dignitates obtinendas dispensare, ac dispensationes hujusmodi ita factas, et inde secuta quæcunque, ut antea, valere ac tenere perinde ac si dictæ constitutiones non emanassent. » Miranda, in *Manual.*, tom. II, quæst. 2, art. 3; Matthæucci, *Official. curiæ*, cap. 38, n. 39; Lezana, *Summa quæst. regul.*, tom. I, cap. 18, n. 60; Peyrin., tom. I, *Privilegior. Minimor. in constitut. 2 Julii II*, § 29, n. 93, et alii passim. Et idem sub ampliori forma concessit postea ipsemet Pontifex Gregorius XIV, in privilegio dato congregationi clericorum regularium ministrantium infirmis constitut. 18, incip. *Illius*, § 29, his verbis: « An dicto præfecto generali pro tempore existenti, seu de illius licentia præfectis inferioribus aliorum locorum, seu provincialibus dictæ congregationis pro tempore existentibus, et illorum vicariis, ac loca tenentibus, ut cum ejusdem congregationis personis defectum natalium etiam ex adulterio, sacrilegio, incestu, et quovis alio nefario, et illicito, ac prohibito, et damnato coitu provenientes patientibus, postquam in dicta congregatione vota emisserint, ut defectu hujusmodi non obstante, ad quoscunque sacros, etiam presbyteratus, ordines promoveri, et in illis etiam in altaribus ministerio ministrare, nec non ad quas-cunque administrationes, personatus, præ-eminencias et officia dictæ congregationis eligi, admitti et assumi illaque gerere et exercere. »

(64. Prælati regulares habentes, ut supra, facultatem dispensandi cum subditis religiosis illegitimis, quoties scientes esse tales, conferunt illis aliquam prælatiam vel officium, censentur saltem in foro conscientie cum illis dispensare; talis enim prælatiæ vel officii collatio est quædam virtualis dispensatio: Rodriguez, tom. I, *Quæstion. Regular.*, quæst. 13, art. 16; Navarr., in *Manuali*, cap. 24, n. 74; Lezana, *loc. cit.*, cap. 18, n. 63, et alii.

(65. Prælati regulares, sicuti et quilibet alius captus a Turcis vel Saracenis, seu ab aliis hostibus, non est ipso jure privatus

sua dignitate, nec privandus per sententiam, sed interim deputandus est vicarius, qui, durante captivitate, provinciam seu monasterium regat, et ipse ex captivitate reversus pristinam dignitatem et prælatiam recuperat; c. *Si episcopus*, De supplend. neglig. Prælat. in 6. Captivitas enim non est delictum, et ubi delictum non est, ibi non debet esse pœna, c. *Cognoscentes*, De constitutionibus, et glossa communiter recepta in c. *Si beneficia*, vers. *Sine culpa*, De præbend. in 6. Tum quia nimia crudelitas esset talem affligere, cui potius est misereundum, cap. *Licet*, De censibus, et ibi glossa communiter recepta verb. *Misereri*, et facit textus in c. *Cum percussio* 7, q. 1, ibi: « Non debet a Nobis addi flagellatis afflictio, » in cap. *Ex parte*, De cleric. ægrotant., ibi: « Nec afflictio afflictio sit addenda, » cap. *At si clerici*, De judiciis, § *De adulteriis*, ibi: « Nec duplici debeas ipsum contritione conterere, » et in l. *Navi onusta*, § *Cum autem*, ff. *ad leg. Rhod. de jactu*, ibi: « Quia non debet duplici damno onerari, » cum similibus.

(66. Unde P. Joannes Cheron provincialis Carmelitarum a barbaris captus, ac postea liberatus, a sacra congregatione Episcop. et Regul. jubetur in possessione provincialatus manuteneri, et ad liberum illius exercitium reintegrari, cassata alterius provincialis electione. Vide verb. *POSTLIMINIUM* 1, 7, ubi refertur casus.

(67. Assignatur, quid importent absolutiones generales, quas prælati regulares in fine visitationis, et in quibusdam anni solemnitatibus dare consueverunt suis subditis religiosis, quæ absolutiones cadunt super excommunicationibus, suspensionibus et irregularitatibus, quas subditi forte ignoranter contraxerunt, vel oblitii sunt, ita ut, si postea recordentur et cognoscant se aliquam censuram, vel pœnam reservatam incurrisse, non teneantur amplius pro absolutione ab illis censuris, vel pœnis recurrere ad superiorem habentem facultatem, sed sufficiat, quod confiteantur communi confessario peccata, ob quæ illas incurrerunt; nam illa peccata, ut supponitur, erant solum reservata ratione censuræ, qua sublata, cessat reservatio peccati. Illæ tamen absolutiones non sunt *sacramentales*, nec per eas quis absolvitur a culpa peccati, cum tunc non fiat confessio specifica peccatorum, sed sunt quædam absolutiones deprecativæ, per quas subditi absolvuntur « ab omnibus censuris, etc., et a pœna debita pro peccatis jam quoad culpam dimissis, adhuc in hac, vel altera vita exsolvenda. » Unde cum in talibus absolutionibus dicitur: *Absolve vos ab omnibus peccatis vestris*, idem est ac *ab omnibus pœnis debitis pro iisdem*, juxta illud *II Machabæorum* xii: *Sancta et salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur*; ubi peccata sumuntur, ut vides, pro pœnis debitis pro iisdem. Sic Rodriguez, tom. I, quæst. 29, artic. 26; Kerchove, in *Statuta generalia*, cap. 9, §

22, art. 161; Kazenberger, *Supplem. Theol. sacrament. P.*, Sporer, cap. 3, sect. 2, quæst. 3, n. 142, fol. 260, et alii passim. Vide verb. *INDULGENTIA*, art. 2, n. 28, artic. 4, n. 11, et artic. 5, n. 63 ad 69.

(68. Unde enixe deprecantur et serio monentur prælati omnes regulares ad has generales absolutiones suis subditis impertiendas diebus omnibus et festivitibus, quibus id eis est a Sede Apostolica per specialia privilegia concessum, ne tanto spirituali bono fraudentur. Dies autem, et festivitates, in quibus est eis concessum, assignantur cum suis respectivis formulis absolutionum sub verb. *INDULGENTIA*, artic. 4, n. 55 ad 60. Vide *ibi*.

(69. Idem, quod de absolutionibus generalibus a prælati regularibus dari consuetis, dicendum est de absolutionibus cum indulgentia in articulo mortis dari solitis infirmis moribundis, quibus dari possunt etiam si eas non petierint, et jam sint sensibus destituti; nihilque percipiant, aut sciant de tali indulgentia. Doctores citati.

(70. Absolutio, quæ datur a prælato seu præside ante electionem capitularem, cadit super censuras et irregularitates, quæ possunt esse impedimentum inhabilitatis ad eligi et eligere; et patet expresse ex sequenti formula uti consueta: « Misereatur vestri, etc. Indulgentiam, etc. Si tenemini aliquo vinculo excommunicationis majoris vel minoris, interdicti vel suspensionis, in quantum se extendunt gratiæ et privilegia ordini nostro concessa, vos omnes auctoritate beatorum Petri et Pauli, ac sanctæ Sedis Apost. mihi in hac parte commissa, et vobis concessa, ad effectum electionis (vel electionum), canonice ac rite per vos faciendæ (vel faciendarum) absolvo. Item, eadem auctoritate, et ad eundem effectum dispense vobiscum super omni irregularitate, si quam contraxistis, quatenus opus sit, et indigetis, vos habilito executioni ordinum et officiorum vestrorum. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen. »

(71. Si quis religiosus esset ligatus aliqua censura, a qua prælatus, seu præses capituli non posset absolvere, tunc ipse non esset absolutus, et sic non posset in dicta capitulari electione eligi aut eligere; hoc enim videtur expressum in hac clausula dictæ absolutionis: « In quantum se extendunt privilegia, et gratiæ ordini nostro concessæ. » Sic Peyrin., *De prælat.*, q. 2, c. 5, num. 9, cum quo transeunt doctores, teste Matthæucci, *Officialis curiæ* cap. 38, num. 18.

(72. Item talis absolutio non prodest absentibus; quamvis enim absolutio ab excommunicatione dari possit etiam absentibus per litteras, ut tradunt communiter doctores, hæc tamen solum ad præsentem diriguntur, ut demonstrat aperte illud pronomen demonstrativum *Vos*, quod electores præsentem exigit, ut de beneficio talis absolutionis participent. (73. Sic expresse Mat-

thæucc., *loc. cit.*, n. 18. Qui c. 19, num. 58 et sequent., ex multis probat contra Sanctorium, quod talis absolutio sit cum reincidentia, cum sit data ad cautelam, ne ex titulo censurarum possit postea electio, alias valida, impugnar: unde cum non absolute detur, sed restricte ad effectum electionis faciendæ, completa electione, capitulares, qui aliqua censura erant irretiti, in eandem reincidunt, et sic, ut electus possit deinde officium exercere, debet absolutionem petere a sacra pœnitentiaria. Nam absolutio, quæ a præside præstatur, solum operatur, ut possit canonice eligi, non vero quod valeat exercere; sed hic opus est puro et absoluto absolutionis beneficio. Hæc ille. Vide *ibi*.

(74. Prælati regulares possunt concedere specialibus benefactoribus suæ respectivæ religionis filiantias seu litteras filiationis, eis communicando suffragia, indulgentias, orationes, et bona spiritualia tanquam filiis propriæ religionis, ex concessione Urbani V, facta prælati totius ordinis Minorum prout refertur in *compendio privilegiorum*, verb. *INDULGENTIA QUOAD SÆCULARES*, c. quarto, n. 6, ibi: « Urbanus V concessit, ut generalis et provincialis totius ordinis Minorum possint communicare suffragia, indulgentias, orationes et bona spiritualia benefactoribus ordinis: » per quæ, quid intelligatur et veniat, patet ex ipsis litteris filiationis, quæ ipsis benefactoribus passim dantur, in quibus omnia ad longum clare exprimuntur.

(75. Prælati regulares, an et quando teneantur applicare missam pro ovibus suis? Vide verb. *MISSA*, art. 3, sub n. 11 circa finem.

(76. Prælati inferiores jurisdictionem quasi episcopalem exercentes, tenentur statutis temporibus visitare limina apostolorum et ecclesiarum statum exponere; Benedict. XIV, tom. I, constitut. 7, incip. *Quod sancta*, § 5. Vide tom. IV, verb. *LIMINA APOSTOLORUM*.

(77. Prælato inferiori acquiritur jurisdictio intra episcopi diocesim, vel ex privilegio, vel ex consuetudine immemorable. Idem constitut. 76, incip. *Apostolica servitutis*, § 2. (78. Non vero ex possessione quadragenaria ex titulo colorato. Idem, *ibid.*, § 3. Vide tom. IV, ad verb. *JURISDICTIO*.

(79. Prælati inferioribus jurisdictionem habentibus in clerum et populum, conceditur facultas impertiendi benedictionem cum indulgentia plenaria in articulo mortis. Idem, tom. II, constitut. 34, incipient. *Pia mater*. Vide tom. V, verb. *MORIBUNDUS*, n. 38 et 39, ubi datur etiam formula eam impertiendi.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(80. De privilegiis prælati regularis, tum de potestate ejusdem in suos subditos, plene agit Gracher., *De privileg. religios.*,

De privilegijs, tract. 2 per tot, et de potestate, tractat. 3 per tot., Consule et eum, *locis citatis*.

REGULARIS PROFESSIO.

SUMMARIUM.

1. Professio regularis quid sit? — 2. Professio regularis est duplex; una expressa, et alia tacita, et quæ utraque sit? — 3. Ad valorem professionis requiritur ætas annorum sexdecim completorum. — 4. Anni xvi ad professionem requisiti debent esse completi de momento ad momentum; unde si professio fiat per aliquot tantum horas ante completum annum xvi ætatis, est nulla. — 5. Ætas incipit a die natiuitatis, et non a die baptismi. — 6. Item ad valorem professionis prærequiritur annus probationis completus. — 7. Et quidem hic annus debet esse completus de momento in momentum, adeo ut professio facta nondum completo anno, etiam per modicum tempus, esset nulla. — 8. Imo ita debet esse completus et integer annus probationis, ut anno bissextili debeat necessario computari lapsus diei, qui tunc de novo additur. — 9. Insuper hic annus probationis debet esse continuus, ita ut novitijs annus probationis animo religionem deserendi interruptus, licet per duas solas horas, teneatur incipere de novo annus novitiatus. — 10. Et talis annus probationis debet necessario peragi cum habitu regulari, et non cum habitu sæculari. — 11. Professio potest in articulo mortis emitti, etiam anno novitiatus non completo, dummodo novitijs seu novitijs habeat legitimam ætatem. — 12. Si tamen huiusmodi novitijs vel novitijs convaluerit, debet iterum profiteri. — 13. Talis professio emissa in articulo mortis anno novitiatus nondum completo, non suffragatur nisi quoad acquisitionem indulgentiarum favore profitentis; non autem, quoad acquisitionem dotis favore monasterii. — 14. An autem professio emissa in articulo mortis, anno probationis jam integre completo, prosit monasterio quoad acquisitionem honorum? *remissive*. — 15. Professio facta post xvi annum, sed ante decimum octavum requisitum a statuto ordinis Minorum non annullante aut irritante, valida est. — 16. Sic etiam professiones emissæ juxta dispositionem concilii Tridentini, id est post completum 16 annum sunt validæ, quamvis in constitutionibus religionis SS. Trinitatis Redemptionis captivorum auctoritate apostolica confirmatis cautum sit, quod in ea religione aliquis non recipiatur, antequam annum vicesimum videatur complevisse. — 17. Professio potest per superiorem prolongari lapsu tempore novitiatus in his qui non bene adhuc didicerunt, et aliquantulum inhabiles reperiuntur, dummodo habeat spem probabilem, quod effic. habiles infra sex menses. — 18. Si tamen propter aliquam pertinacem infirmitatem, vel aliam causam esset protrahenda professio ultra sex menses, tunc pro facultate esset ad eundem Sedes Apostolica. — 19. Item ad valorem professionis requiritur, quod tam novitiatus quam ipsa professio fiat in conventibus designatis. — 20. Viri recepti et professi in conventibus non designatis tenentur nullitatem suæ professionis deducere coram sacra Congr. Concilii. Quod si non fecerint, et recedere a monasteriis præsumperint, tanquam apostatæ sunt puniendi. Et superiores, qui in cognitione causæ se ingesserint, vel professos eiecerint, censuras latæ sententiæ incurrunt. — 21. Adducitur ad id decretum Urbani VIII. — 22. Ratificare volentes professionem nullam ob loci designati defectum, non tenentur novitiatus reiterare, nec novum consensum capituli requirere, sed sufficit quod ratificatio, seu nova professio fiat in manibus prælati. — 23. Adducitur ad id constitutio Urbani VIII. — 24. Item ad valorem professionis requiritur, quod omnino libero

consensu profitentis absque metu gravi, sive cadente in constantem virum ab extrinseco injuste incusso fiat. — 25. Metus levis non reddit professionem invalidam. — 26. Sic etiam metus proveniens ab intrinseco et causis naturalibus non invalidat professionem. — 27. Solus metus mortis violentæ incusus a causa libera extrinseca cadens in constantem virum invalidat professionem. — 28. Non invalidat autem dictam professionem metus mortis naturalis, seu ab intrinseco. Nec metus mortis accidentalis casualis. — 29. Cur professionem inficiat timor mortis violentus incusus a causa libera extrinseca, et non timor mortis naturalis vel accidentalis casualis? — 30. Metus mortis violentæ, ad hoc, ut invalidet professionem, debet esse ab homine incusus, et ordinatus ad ipsam professionem extorquendam. — 31. Secus autem non invalidat. — 32. Metus reverentialis, si præcesserint minæ vel verbera, aut Pater sit terribilis, annullat professionem. — 33. Professio dicitur metu facta ex præcedentibus minis aut verberibus a Patre allatis sine expresso præcepto. — 34. Insuper volunt multi sufficere solum metum reverentialem absque minis. — 35. In praxi tamen tenendum est, non sufficere solum metum reverentialem ad annullandam, seu invalidandam professionem. — 36. Alia de metu, *remissive*. — 37. Professio emissa per vim et metum, et ante annum 16 a Tridentino præscriptum, est nulla. — 38. Item nulla est professio per vim et metum emissa, et novitiatus interrupto. — 39. Item nulla est professio emissa ob metum interventionis status et denegationis alimentorum. — 40. Item ad valorem professionis requiritur consensus, et acceptatio illius vel illorum, ad quos spectat aliquem ad professionem recipere. — 41. Ad quem autem spectet novitijs ad professionem recipere, recurrendum est ad consuetudines legitimas, constitutiones et privilegia cujuscunque ordinis. — 42. Unde in illis religionibus, in quibus receptio ad professionem spectat ad prælatum cum consensu et suffragio religiosorum conventus, non potest prælatus solus sine tali consensu et suffragio aliquem ad professionem recipere; aliter, si non concurrat saltem major pars capituli, talis professio erit nulla. — 43. Ubi autem receptio ad professionem spectat ad solum prælatum sine consensu et suffragio, aut consilio religiosorum conventus, tunc professio ab ipso solo, alias legitime recepta, erit valida. Nec prælatus defuncto, aut absente, poterit a conventu aliquis ad professionem valide admitti. — 44. Poterit tamen conventus ad professionem valide admittere, prælato defuncto, ubi receptio ad professionem spectat insimul ad utrumque. — 45. In ordine fratrum Minorum de Observantia talis facultas competit generalibus et provincialibus privative quoad alios. — 46. Ut tamen valide possit generalis et provincialis ad professionem recipere, requiritur consensus, et suffragium majoris partis religiosorum in conventu novitiatus a duobus saltem mensibus ibi actu de familia existentium; et in paritate votorum, dum tertia vice feruntur, potest provincialis dare votum decisivum. — 47. Prælatus potest alios committere, ut nomine suo novitijs ad professionem recipiant. — 48. Ad valorem *Professionis expressæ* non requiritur certa verborum forma, sed sufficit qualibet quibuscunque sit verbis concepta: dummodo profitentis per ea ad vota et certam regulam se astringere revera intendat. — 49. Valde tamen expedit, et omnino convenit, ut adhibeatur propria et consueta cujuscunque religionis formula. — 50. Professio expressa potest valide fieri, non solum expressis verbis seu scriptis,

sed etiam signis et nutibus. — 51. Professio expressa potest etiam fieri per procuratorem. — 52. Professio tacita non est revocata, seu ablata per concilium Tridentinum, sed adhuc in suo pristino valore manet, si ad ipsam concurrant ea, quæ a concilio præscribuntur. — 53. Hinc si quis, expleto anno 16 annoque probationis finito, exerceat actus ad solos professos pertinentes, tacite profiteri censetur. — 54. Ad hoc ut professio tacita sit valida, requiruntur quinque potissimum conditiones, quæ assignantur. — 55. Alia ad rem, *remissive*. — 56. An professus ignoranter ante 16 ætatis annum ex errore fidei baptismalis, si exerceat postea actus solitos a professis fieri, censendus sit tacite professus. — 57. Hermaphroditus non est admittendus ad professionem, neque in monasterio sexus in ipso prævalentis. — 58. Hinc sacra congregatio Concilii decrevit, quod hermaphrodita mulier recepta in aliquo monasterio non est recipienda ad professionem, etiamsi sexus femineus prævaleat. — 59. Imo hermaphrodita si fiat monialis, professio irrita est. — 60. Religiosus professus non potest a religione ejici sub prætextu, quod laboret morbo gallico, lepra vel alio morbo incurabili relicto tempore professionis. — 61. Nisi tamen adesset speciale statutum religionis a Papa ad id expresse confirmatum. — 62. Statutum tamen huiusmodi non suffragatur, si morbus incurabilis superveniat post professionem. — 63. Professus per simulationem in monasterio monialium ex inhonesta causa, licet non sit monachus, tamen cogitur in alio monasterio manere in pœnam delicti commissi; sicuti etiam professa per simulationem in conventu virorum ex inhonesta causa, licet non sit monialis, tamen cogitur in alio monasterio manere in pœnam delicti commissi. — 64. Novitijs, qui post completum annum probationis exiit e Monasterio de licentia superiorum, inde ad triennium reversus potest statim profiteri, nisi religionis, aut personæ conditio sit immutata. — 65. Quicumque nulliter professa potest reclamare contra nullam suam professionem, ex quacunque causa sit nulla. — 66. Ad legitimam reclamationem contra nullitatem professionis tres potissimum conditiones sunt necessariae, quarum una si negligatur aut omittatur, reclamans non auditur sed ad monasterium redire cogitur, vel nondum egressus ibidem manere compellitur. — 67. *Prima conditio* est, quod reclamans ante deductionem et probationem nullitatis suæ professionis coram legitimo iudice faciendam, habitum non deponat, nec etiam absque licentia superioris cum habitu propria auctoritate a monasterio discedat. — 68. Etiamsi egressi vel lent transire ad aliam religionem. — 69. Imo etsi tanquam incorrigibiles, servata forma constitutionum Apostolicarum, fuissent ejecti. — 70. Si tamen aliquis religiosus vel religiosa, non temere, sed ex aliqua justa causa, cum, vel sine habitu a monasterio aufugeret, et ad urbem accederet, seu ad majorem superiorem vel ordinariam aut ad alium monasterium se transferret, tunc posset, reassumpto habitu, etiam extra claustra audiri. — 71. *Secunda conditio* est, quod reclamans causam nullitatis professionis ante egressum coram superiore suo et loci ordinario legitime deducat et probet. — 72. Pro *superiore suo* hinc intelligitur superior localis: nisi aliud habeant religionum constitutiones et legitime consuetudines, ut huiusmodi causæ deducantur coram provinciali. — 73. Pro *ordinario* intelligitur episcopus diœcesis illius in qua existit conventus seu monasterium nulliter professi aut professa. — 74. Reclamans pro nullitate suæ professionis debet causam deducere, et probare coram superiore religionis, et ordinario conjunctim, seu copulative, etiamsi agatur de nullitate ratione morbi, seu alterius defectus naturalis. — 75. Et hæc facultas cognoscendi causam nullitatis professionis conjunctim cum episcopo competit superioribus etiam in casu,

quo religio se opponat et contradicat. — 76. Ad quos spectet declaratoria nullitatis professionis? — 77. *Tertia conditio* est, quod reclamans proponat causam nullitatis intra quinquennium a die professionis. — 78. Hinc via ordinaria post quinquennium in foro externo non amplius audiendus est reclamans contra professionem, etiamsi alleget quod intra quinquennium ignoraverit nullitatem professionis suæ; vel alias absque culpa sua a reclamando impeditus fuerit. — 79. Unde, qui vult reclamare post quinquennium elapsum debet obtinere restitutionem in integrum a Papa. — 80. Vir professus in monasterio monialium est illico ejiciendus, non obstante lapsu quinquennii. — 81. Nulliter professus certe sciens coram Deo et conscientia ex aliquo essentiali defectu suam professionem esse nullam, si nolit eam ratificare, potest tuta conscientia in occulto discedere, ac etiam nubere; dummodo tamen sine gravi scandalo, aut alio majori incommodo, ac præjudicio abire possit. — 82. Si autem nulliter professus absque scandalo aut alio majori incommodo, vel gravi præjudicio religionis occulte discedere nequeat, nec in foro externo possit propter aliquod impedimentum probare certam nullitatem suæ professionis, debet manere in religione, donec commoda occasio sine scandalo occulte fugiendi se offerat; et interim, absque scandali periculo, non tenetur ad vota et regulam ordinis, etc. — 83. Nulliter professus, si dubitet, an tacite vel expresse ratificaverit suam professionem, postquam scivit certo esse nullam, si nondum sit elapsum quinquennium a die professionis, potest adhuc reclamare; si autem sit jam elapsum quinquennium, tenetur perseverare in religione. — 84. Nulliter professus potest professionem suam ratificare, sive tacite, sive expresse. — 85. Nisi tamen habeat perpetuum impedimentum. — 86. Nulliter professus necessario scire debet suam professionem fuisse nullam ad hoc, ut eam valide ratificet, et sic de irrita fiat valida. — 87. Nulliter professus potest valide suam ratificare professionem absque novo consensu superioris seu capituli regularis. — 88. Receptus pro laico seu converso, si in novitiatus de licentia quorum interest, transeat ad statum clericalem, et subinde anno probationis integre peracto, profiteatur, valida est ejus professio. Attende tamen ibi subjuncta. — 89. Si tamen professionem emisit in statu laicorum seu conversorum, non potest de sola licentia prælati regularis, et definitorii transire ad statum clericorum, sed talis licentia obtineri debet a Sede Apostolica. — 90. Professus in una religione non potest transire ad aliam sine licentia Sedis Apostolicæ. — 91. Et transiens de licentia Sedis Apostolicæ ad laxiorem religionem, etiam ejusdem ordinis, tenetur in secunda religione novum annum probationis peragere, et ibi professionem emittere. — 92. Excommunicantur omnes, qui quomodocunque virginem, vel viduam, vel aliam mulierem coegerint invitam ad religionem et professionem. — 93. Item consilium, aut auxilium, vel favorem dederint, quique scientes eam non sponte facere quoquomodo eidem actui, vel præsentiam, vel consensum, vel auctoritatem interposuerint. — 94. Non excommunicantur tamen ii qui per vim inductivam, non coactivam coegerint virginem monasterium ingredi. — 95. Excommunicantur et ii, qui sanctas virgines, vel alias mulieres veli accipiendi, vel voti emittendi quoquomodo sine justa causa impederint. — 96. Dictam excommunicationem latam a conc. Trid. contra cogentes ad professionem, seu ab ea retrahentes mulieres, non incurrunt sic cogentes aut retrahentes viros. — 97. Attamen sic cogentes, vel retrahentes viros graviter peccant, et possunt ab ordinarijs puniri censuris. — 98. Professio regularis varios habet et sortitur effectus. Et primo, per legitimam professionem confertur professo perfectissima remissio omnium peccatorum,